

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **Š. V.**, zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou, sídlem Veleslavínova 7, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2014, č. j. MF-46235/2014/1603-2/1883, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2017, č. j. 10 Af 46/2014 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 24. 4. 2013, č. j. MHMP 500221/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), za nějž mu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč. Tohoto deliktu se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 11. 2013 jako provozovatel taxislužby překročil maximální úředně stanovenou cenu, když zákazníkovi při přepravě v Praze účtoval částku 680 Kč za cestu, za niž byl oprávněn účtovat maximálně 162 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2014, č. j. MF-46235/2014/1603-2/1883 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný k odvolání žalobce výši uložené pokuty snížil na 70 000 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 9. 8. 2017, č. j. 10 Af 46/2014 - 35 (dále jen „napadený rozsudek“). Hodnotil, zda nebyly porušeny procesní předpisy v tom, že figurantky při kontrolní cestě hovořily anglickým jazykem. Postup, kdy správní orgán za pomoci externích spolupracovníků, kteří jsou cizinci, anebo to předstírají, zjišťuje, jaké ceny řidič taxi služby požaduje, je v souladu se zájmem na zjištění skutečného stavu věci, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Samotná skutečnost, že magistrát odhalil protizákonné jednání žalobce na základě spolupráce s figurantkami předstírajícími, že jsou cizinky, tedy dle městského soudu nepředstavuje vadu řízení. Cestující byly ve správním řízení řádně vyslechnuty jako svědkyně, přičemž žalobci bylo umožněno se těchto výslechů zúčastnit a klást svědkyním otázky.

[4] Městský soud dále uvedl, že je nesporné, že žalobce měl během jízdy zapnutý taxametr, z něhož pořídil záznam o přepravě, podle kterého cena přepravy činila 162 Kč. Následně přijal od cestujících částku 700 Kč. Tvrdí však, že požadoval cenu dle záznamu o přepravě a zbytek částky tvořilo spropitné. Stěžejním a přesvědčivým důkazem žalobcova jednání však byly výpovědi svědkyň. Žalobce svědkyním již před jízdou sdělil, že fixní cena za přepravu bude činit 680 Kč dle jeho ceníku, a tuto částku též následně požadoval. Toto svědectví je podpořeno skutečností, že se v žalobcově vozidle nacházel ceník, kde byla pro přepravu v rámci Starého Města stanovena cena 680 Kč. Pro posouzení žalobcovy viny není podstatné, zda byl taxametr zapnutý či viditelný, neboť rozhodující je, jakou cenu po cestujících ve skutečnosti požadoval. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že fotografie přiložená k protokolu o kontrole neprokazuje, že byl ceník přítomen v žalobcově vozidle. Z fotografie sice striktně vzato nevyplývá, kde byl ceník objeven. V kontextu ostatních fotografií žalobcova vozidla a dokumentů, které musely být ve vozidle přítomny, a v kontextu výpovědí svědkyň však ceník nemohl pocházet odjinud než ze žalobcova vozidla. Jiná pravděpodobná alternativa se nenabízí a nečiní tak ani žalobce.

[5] Dle městského soudu není relevantní, že cestující po žalobci nevyžadovaly doklad o zaplacení, který jim též nebyl vydán. V tomto ohledu se svědkyně i žalobce shodují, přičemž to není podstatné pro správní delikt, z něhož byl žalobce viněn. Nerozhodné jsou i drobné nepřesnosti v kontrolním protokole či ve výpovědích svědkyň, kterými jsou početní chyba při výpočtu neoprávněného zvýšení ceny a nesprávné uvedení adresy ukončení cesty. Tyto nesrovnalosti byly jednoznačně vysvětleny v prvostupňovém rozhodnutí a nemohly nijak ovlivnit úsudek o spáchání deliktního skutku žalobcem. Už vůbec není zřejmé, proč žalobce magistrátu vytýká, že nevyslýchal svědkyně ohledně zasedacího pořádku ve voze či konkrétních bankovek, kterými zaplatily. Skutečnost, že svědkyně žalobcovým vozem jely a že mu zaplatily 700 Kč, je mezi stranami nesporná, a nemělo tedy význam ohledně dalších detailů svědkyně vyslýchat. Žalobce měl možnost se svědkyň na tyto okolnosti sám dotázat, neboť byl výslechům dvou z nich přítomen, ale této možnosti nevyužil. Stejně tak žalobce neobjasnil, proč by mělo být pro posouzení věci

jakkoliv podstatné, že při provedení kontroly na něm mělo být úředníkem požadováno zpět zaplacené jízdné.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani námitkám o nepřiměřené výši pokuty, která podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách mohla činit až 1 000 000 Kč. Uložená pokuta tak odpovídá pouze 7 % zákonné sazby. V rozhodnutí jsou uvedeny především přitěžující okolnosti, ale z výše pokuty plyne, že byly zohledněny i okolnosti ve prospěch žalobce. Jelikož byla pokuta velmi mírná, muselo být při jejím ukládání zohledněno i to, že žalobce příslušný delikt spáchal poprvé, byť to není v rozhodnutí výslovně uvedeno. Zdůvodnění výše sankce je dostatečné.

[7] Správní orgány se majetkovými poměry obviněného se podle městského soudu zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. V nyní projednávané věci k aktivaci povinnosti správních orgánů zabývat se žalobcovými majetkovými poměry nedošlo. Žalobce sám ve správním řízení o svých poměrech ani o likvidačním účinku pokuty nic nenamítal, a to ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč. V obdobném případě pak i Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné, aby správní orgány zjišťovaly majetkové poměry obviněného. Lze předpokládat, že většina provozovatelů taxi služby nemůže být existenčně ohrožena výší pokuty, která odpovídá dvoj- až trojnásobku průměrné mzdy. Městský soud pak neshledal důvody pro moderaci výše uložené pokuty, neboť smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Žalobci byla uložena pokuta v relativně nízké, byť ne zcela zanedbatelné výši. Sankce za správní delikt však musí být pro pachatele citelná, aby splnila svůj účel. Nadto žalobce své majetkové poměry vylíčil nevěrohodně a dostatečně svá tvrzení nedoložil. Neprokázal, že by pro něj pokuta ve výši 70 000 Kč mohla mít likvidační dopad.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Rozsudek městského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, již dle svých slov opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Dle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil skutkový stav a nevypořádal se náležitě s jeho námitkami ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány vycházely výlučně z tvrzení cestujících - zaměstnanců magistrátu a přejaly jejich tvrzení z oznámení o poskytnuté přepravě, které bylo vyhotoveno ještě před začátkem správního řízení. Takový potup je dle stěžovatele v rozporu se zákonem.

[10] Úvahy městského soudu na str. 5 a 6 napadeného rozsudku považuje stěžovatel za nepodložené, vycházející ze spekulací a domněnek, přičemž se přiklání na stranu správních orgánů. Trvá na svých žalobních námitkách a poukazuje na rozsudek městského soudu ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015 – 60, v němž soud nepovažoval za dostatečné pouze tvrzení cestujících a existenci dokladu o přepravě označil za relevantní podklad, s nímž se správní orgány vypořádaly nedostatečně. Dále cituje i z rozhodnutí téhož soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Af 30/2013 – 38, byť bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem.

[11] Stěžovatel namítá, že zakrytí taxametru a existence ceníku ve vozidle stěžovatele nebylo v řízení nijak prokázáno. Dokonce i městský soud měl ohledně této skutečnosti pochybnosti. Fotografie mohla být pořízena kdekoli a ceník mohl být kohokoli. To by mohlo zpochybnit věrohodnost svědkyň, přičemž stěžovatel od počátku popírá, že se ceník nacházel v jeho vozidle a že jej svědkyním předkládal.

[12] Nadto se správní orgány i soud nedostatečně vypořádaly s existencí stvrzenky o přepravě. Jedná se o významný důkaz o požadované ceně. Stejně tak považuje stěžovatel za velmi vážné zlehčení námitky, dle níž úředník požadoval po stěžovateli vrácení platby za poskytnutou službu. Tato skutečnost totiž může mít vliv na nestrannost vedení správního řízení a postupu před jeho zahájením.

[13] S ohledem na uvedené skutečnosti má stěžovatel za to, že jeho skutek nebyl prokázán bez důvodných pochybností, soud považuje za dostatečné pouze výslechy cestujících a opomíná tvrzení řidiče vozidla.

[14] Městský soud se také podle stěžovatele nesprávně a nedostatečně vypořádal s námitkou nezákonnosti uložené sankce. Pokud stěžovatel nedoložil svoje majetkové poměry, měl je správní orgán stanovit odhadem. Nedoložení majetkových poměrů nemůže být stěžovateli kladeno k tíži. Správní orgány vycházely pouze z obecných tvrzení a ne z konkrétní situace na straně stěžovatele, přičemž je jejich povinností zkoumat majetkové povinnosti pachatele z moci úřední. Měly se zabývat námitkou likvidační výše pokuty, což neučinil ani soud. Stěžovatel předkládal své daňové přiznání, což je podklad znám správním orgánům z úřední činnosti. Stejně tak bylo nedostatečně zohledněno, že stěžovatel nebyl dosud potrestán za porušení právních předpisů v souvislosti s výkonem taxislužby. Nebyla přitom dodržena zásada legitimního očekávání, neboť obvykle je žalovaným při prvním pochybení ukládána pokuta ve výši stonásobku údajného majetkového prospěchu, jak plyne např. z rozsudku městského soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 9 Af 21/2014 – 52.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem a považuje jej za dostatečně odůvodněný. Stejně tak žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, reagoval na všechny námitky stěžovatele a umožnil mu uplatňovat jeho procesní práva. Skutek kladený stěžovateli za vinu byl prokázán nade vší pochybnost svědeckými výpověďmi.

[16] Co se týče stěžovatelem odkazovaných rozsudků městského soudu, rozsudek č. j. 3 Af 5/2015 – 60 žalovaný napadl kasační stížností a rozsudek č. j. 8 Af 38/2013 – 38 byl zrušen Nejvyšším správním soudem, proto je jeho citace bezpředmětná. Nadto pro porušení cenových předpisů není podstatné, zda byl taxametr zapnutý, jak byl nastaven či zda byl zakrytý, ale kolik řidič po cestujících požadoval a kolik mu bylo zaplaceno. O tom pak nic nevypovídá ani částka na stvrzence. Žalovaný poukazuje na rozsudky městského soudu, podle nichž je částka na stvrzence irelevantní, jestliže požadovaná částka byla prokázána svědeckými výpověďmi cestujících.

[17] Žalovaný považuje uloženou pokutu za dostatečně odůvodněnou (magistrát zohlednil, že stěžovatel velmi výrazně navýšil maximální přípustnou cenu a jednání se dopustil vědomě), přičemž podle ustálené judikatury nelze částku 70 000 Kč považovat za likvidační. Správní orgány se v daném případě pohybovaly v zákonem stanovených mezích a pokutu udělily výrazně nižší, než zákon umožňuje, a to na samé spodní hranici. Pokud stěžovatel poukazuje na údajnou rozhodovací praxi, pak žalovaný konstatuje, že pokutu ve výši stonásobku získaného majetkového prospěchu správní orgány udělují, pokud se jednalo o první porušení cenových předpisů a zároveň provozovatel taxislužby uznal své pochybení, resp. se k jednání doznal.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost **není** důvodná.

[20] Předně je třeba přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Námitkami ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu se městský soud zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozsudku, námitkou likvidační výše pokuty pak na str. 7 a 8. Pokud s tímto hodnocením stěžovatel nesouhlasí a považuje závěry městského soudu za nepodložené či dokonce stranící správním orgánům, nemůže se jednat nedostatečné vypořádání žalobních námitek, nýbrž pouze o jejich nesprávné hodnocení (k čemuž se Nejvyšší správní soud vyjádří dále).

[21] Kasační námitky stěžovatele lze shrnout na dvě základní otázky – a) zda ze zjištěného skutkového stavu jednoznačně plyne, že stěžovatel se dopustil porušení cenových předpisů tak, jak je mu vytýkáno, a b) zda byla výše pokuty stanovena v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou.

[22] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Co se týče jádra sporu, jak bylo Nejvyšším správním soudem shora vymezeno, stěžovatel městskému soudu nevytýká nic konkrétného a jeho polemika míří spíše proti správním orgánům a proti skutkovým zjištěním správních orgánů a městského soudu. V této

souvislosti je třeba zdůraznit, že je to především městský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[23] Městský soud podrobně odůvodnil, že z důkazů provedených magistrátem jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel požadoval po cestujících 680 Kč namísto maximálně povolených 162 Kč. Vypořádal se s existencí stvrzenky z taxametru, fotografií ceníku i dalšími skutečnostmi, na něž stěžovatel poukazoval (srov. body [11] a [12] tohoto rozsudku). Jelikož stěžovatel kromě obecného tvrzení o zaujatém hodnocení důkazů městskému soudu nic nevytýká a pouze opakuje svá žalobní tvrzení, Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než na napadený rozsudek odkázat, neboť se s městským soudem zcela ztotožnil. Kromě toho městský soud neměl pochybnosti, že ceník s předem stanovenými cenami přepravy pocházel z auta stěžovatele. Pouze připustil, že fotografie sama o sobě nevypovídá o místě, kde byl ceník nalezen. Nicméně s ohledem na ostatní podklady dospěl k závěru, že jiná skutková verze je nepravděpodobná, přičemž stěžovatel bez dalšího popírá, že ceník patřil jemu a používal jej při poskytování taxislužeb, aniž by nabídl jinou variantu skutkového děje. Nejvyšší správní soud podotýká, že přílohou protokolu o kontrole jsou i další dokumenty, které pochází ze stěžovatelova vozu a jsou zachyceny stejným způsobem jako ceník. Stěžovatel podal proti obsahu protokolu o kontrole námitky a neuvedl, že by byl obsah protokolu nepravdivý, když mezi dokumenty z vozidla zahrnuje i ceník, který nepatřil stěžovateli. Nadto všechny čtyři vyslechnuté svědkyně tvrdily, že stěžovatel je oslovil a ceník, dle něhož po nich bude za své služby požadovat 680 Kč, jim ukázal. Existence ceníku u stěžovatele tak koresponduje i s dalšími provedenými důkazy. Kasační námitka je tedy nedůvodná.

[24] S ohledem na shora uvedené pak není pravda, že správní orgány vycházely jen z výpovědí cestujících, jak naznačuje stěžovatel. Nadto všechny čtyři cestující vypovídaly shodně (stěžovatel je oslovil na nádraží, ukázal jim ceník, podle něhož bude za cestu do centra požadovat 680 Kč, tuto cenu pak po cestujících na konci přepravy požadoval a cestující mu zaplatily 700 Kč včetně spropitného; na taxametru během přepravy žádná z nich neviděla cenu přepravy, stvrzenku jim stěžovatel nevydal a ani ji nepožadovaly). I podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pro prokázání skutkového děje, kdy řidič taxislužby požaduje za přepravu vyšší cenu, než umožňují cenové předpisy, stačí výslech cestujících. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 35, byl dostatečný dokonce i výslech jediné cestující. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 41, Nejvyšší správní soud vycházel rovněž z výslechů cestujících (figurantů) a cenu uvedenou na taxametru označil za irelevantní, neboť *„pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stěžejní, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována, nikoli jaká byla uvedena na stvrzence či taxametru“*. V rozsudku ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016 – 40, sice Nejvyšší správní soud připustil, že *„že tvrzení o zapnutém taxametru potenciálně mohlo zpochybnit zjištění správních orgánů“*, nicméně dospěl k závěru, že v posuzovaném případě se tak nestalo. Za rozhodné považoval, jakou částku řidič po cestujících skutečně požadoval a vycházel z výslechů těchto cestujících. V nyní posuzovaném případě lze za stěžejní důkazy rovněž označit výslechy čtyř cestujících (figurantek), jejichž věrohodnost nebyla zpochybněna skutečností, že stěžovatel stvrzenku o přepravě vytiskl. To, že stvrzenkou disponoval,

nevypovídá nic o tom, že cestujícím byl předložen ceník (jehož existence byla ve správním řízení doložena) s vyšší cenou a že bez vydání stvrzenky požadoval částku 680 Kč.

[25] Obecně pak judikatura nepovažuje za problematickou praxi správních orgánů, *„kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu“*, přičemž *„[i]nformace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č, j. 2 Afs 104/2005 - 81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS).

[26] Pokud stěžovatel upozorňuje na odlišný názor městského soudu v jiné věci, pak Nejvyšší správní soud nebude nijak hodnotit, zda skutkové okolnosti těchto případů odůvodňovaly rozdílné řešení městským soudem, neboť poukazovaný rozsudek bude předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 279/2017, a nelze tudíž nyní předjímat rozhodnutí třetího senátu Nevyššího správního soudu. V nyní posuzovaném případě vycházel zdejší soud ze své ustálené judikatury, z níž vyplynulo, že napadený rozsudek obstojí.

[27] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem i ohledně (i)relevantnosti tvrzení, dle něhož měl kontrolující úředník požadovat po stěžovateli zaplacenou částku zpět s tím, že se bude jednat o polehčující okolnost. Na prokázání skutku tak, jak byl stěžovateli kladen za vinu, tato skutečnost nemá žádný vliv (dle již shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 425/2017 - 35 *„relevantní skutkové okolnosti se omezují toliko na žalobcem skutečně požadovanou cenu za poskytnutí taxislužby“*). Stejně tak z ní není možné bez dalšího dovozovat, že správní řízení provedené na základě kontroly magistrátem bylo zaujaté.

[28] Nejvyšší správní soud se dále zabýval výší uložené pokuty. Magistrát při zvažování výše pokuty přihlédl k okolnostem spáchání činu a jeho následkům, jakož i k rozsahu majetkového prospěchu, který byl vyčíslen na částku 518 Kč. Dále pak zdůraznil obecnou závažnost a škodlivost daného deliktu. Stěžovateli přičetl k tíži i úmyslnost jeho jednání. Uvedl také, že *„bylo prokázáno jednorázové porušení zákonných povinností a nebylo tak možné hodnotit dobu protiprávního jednání dopravce“*. Žalovaný považoval odůvodnění magistrátu za dostatečné, zabýval se však i možností likvidačního charakteru výše pokuty, byť stěžovatel tuto námitku v odvolání neuplatnil. Za pokutu, která nemůže být pro stěžovatele likvidační, i když žalovanému nebyly známy jeho majetkové poměry, považoval částku 70 000 Kč (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 – 66). Považoval ji za přiměřenou i s ohledem na míru předražení, míru zavinění (nejednalo se o nevědomé porušení cenových předpisů) a vzal v úvahu, že není zřejmé, zda šlo o jednání, které bylo opakované. Nelze tudíž tvrdit, že by žalovaný nezohlednil, že se stěžovatel podobného jednání dopustil poprvé. Námitku porušení zavedené správní praxe stěžovatel nijak nedoložil, přičemž žalovaný již v napadeném rozhodnutí stěžovateli vysvětlil, že desetinásobek majetkového prospěchu správní orgány ukládají za podmínky, že pachatel se k činu doznal. S tímto stěžovatel nijak nepolemizuje. Dále je pak třeba upozornit, že za daný skutek mohla být stěžovateli uložena pokuta až 1 000 000 Kč. Nejvyšší správní soud neshledal v odůvodnění výše

pokuty žádné pochybení správních orgánů a považuje ji, stejně jako městský soud, za přiměřenou, když byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby.

[29] Správní orgány s ohledem na vyměřenou pokutu neměly povinnost zjišťovat majetkové poměry stěžovatele, jestliže stěžovatel ani v odvolání likvidační výši pokuty nenamítal (byť původně uložená pokuta činila 80 000 Kč). Již ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 As 425/2017 - 36 Nejvyšší správní soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, konstatoval: *„Byť lze důvodně předpokládat, že pokuta ve výši 100 000 Kč je pro samostatně podnikajícího řidiče taxislužby citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nemusí dosahovat likvidační intenzity. Pokud by tomu tak mělo v případě žalobce být, je s podivem, že takovou námitku neuplatnil ve správním řízení, neboť právě ohrožení jeho způsobu obživy by pro něj mělo být prvořadou otázkou. Žalobce však s námitkou likvidačního účinku pokuty přišel prvně až v řízení před městským soudem, stejně jako s listinami, jimiž dokládal své majetkové poměry. Pokud jde o majetkové poměry pachatele, ke kterým je obecně namístě přihlédnout při hodnocení potenciality likvidačního efektu uložené pokuty, vychází však správní orgán z údajů doložených samotným pachatelem; jelikož však žalobce žádné údaje ve správním řízení nedoložil, postupoval správní orgán prvního stupně správně, když tuto otázku posoudil na základě svého odhadu“*. Pokud tedy žalovaný odhadoval, že majetkové poměry stěžovatele jsou takové, že pokuta ve výši 70 000 Kč pro něj nemůže být likvidační, byl jeho postup správný. Námitka stěžovatele je tudíž nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda

senátu